

กิตติกรรมประกาศ

เพราะ 'หนังสือ' เล่มเดียวเท่านั้นทำให้ฉันมาเรียนที่นี่ เย็นวันหนึ่งที่ฉันยังเป็นนักศึกษา สื่อสารมวลชน ฉันเดินผ่านหนังสือหลายเล่มไม่มีใครจะสนใจนักแต่เพราะมนต์สะกดของหนังสือเล่มนั้น ทำให้ฉันจับจองผู้หญิงที่มีใบหน้าเคร่งครัดแข็งแรงแสดงดงามยิ่งนักผ่านปกหนังสือ ฉันอ่านความคิดของเธอผ่านตัวอักษรแต่ละตัวซ้ำๆ ราวกับกลัวว่า ตัวหนังสือแต่ละตัวจะหล่นหายระหว่างทางของการทำความรู้จักเธอ แต่ท้ายที่สุดฉันเลือกที่จะหลับตาลงทั้งที่ยังอ่านได้ไม่ถึงครึ่ง เพียงเพื่อพร่ำบอกกับตัวเองว่า มันช่างยากเย็นเหลือเกินที่ฉันจะทำความเข้าใจผู้หญิงคนนี้ได้ในเพียงชั่วคราเดียว ถ้อยคำที่เธอกล่าวถึงผู้หญิงเป็นสิ่งที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนในชีวิต ฉันจะเลือกทำอย่างไรต่อเล่า ซีโมน เดอ โบวัวร์ ฉันจะจดจำชื่อเธอไว้แม้จะไม่อาจเข้าใจทุกอย่างที่เธอพูด...เป็นคำตอบเดียวในช่วงเศษเสี้ยววินาทีนั้นที่ฉันเลือกทำ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ภายใต้ชื่อเรื่องว่า การถ่ายทอดอุดมการณ์ความเป็นหญิงผ่านระบบการศึกษาในโรงเรียนสตรีไม่ได้เกิดขึ้นจากความสำเร็จของฉันแต่เพียงผู้เดียว แต่มีผู้หญิงมากมายหลายคนที่มีส่วนร่วมในการเดินทางมากับฉัน หนูขอขอบคุณ อ.ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ หากจะต้องกล่าวอย่างไร้พิธีรีตองจากลูกศิษย์ที่พูดไม่เก่ง(แทบจะไม่พูดเลย)คือ "ครูเป็นครูผู้ซึ่งให้โอกาสหนูอย่างมากมาย" โอกาสหนึ่งที่มีค่ายิ่งนักคือ ให้อิสระภาพแก่การทำงาน ครูจะปล่อยให้หนูคิดหนูทำ จนกว่าหนูจะพอใจโดยไม่เคยทักท้วง(บ่อยครั้งหนูเฝ้าถามตัวเองว่า ครูไว้ใจหนูขนาดนั้นเลยหรือ) ครูใจเย็นที่จะรอคอยด้วยความสงบนิ่ง และพร้อมจะฟังในสิ่งที่หนูพูดหรือเขียนด้วยความตั้งใจ ครูเข้าใจในธรรมชาติความเป็นคนเงียบของตัวหนูและยินดีจะรู้จักหนูผ่านความเงียบนั้นๆ ครูพร้อมที่จะเป็น'ผู้ไช'อุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างทางที่หนูทำงานชิ้นนี้ ซึ่งทำให้หนูได้ใช้เวลาทุ่มเทกับงานโดยไม่พะวงในเรื่องอื่นๆ สิ่งที่คุณ'ให้'เป็นการให้ที่หนูต้องพร้อมจะเปิดใจรับ เก็บเกี่ยวมัน เป็นการให้ที่หนูต้องเห็นค่าของการให้นั้นก่อน หากจะมีสิ่งใดที่หนูให้คุณได้บ้างก็คงจะเป็น ความมุ่งมั่นตั้งใจที่หนูทุ่มเทในงานชิ้นนี้ ถ้าครูแลเห็นและได้ให้ค่ากับมัน 'ค่านั้นหนูขอมอบให้คุณชลิตาภรณ์ค่ะ'

นอกจากนี้หนูขอขอบคุณ อ.ปาริชาติ วัลยเสถียร ที่เมตตาคอยให้กำลังใจ ให้ความเที่ยงธรรม สนับสนุนในสิ่งที่หนูทำในงานชิ้นนี้ หนูขอขอบคุณ อ.เปี่ยมสุข เมนะเศวตที่ช่วยทำให้หนูรู้สึกอยากเอาชนะใจตัวเองให้ได้และอยากทำงานออกมาให้ได้ดีที่สุด นอกจากนี้แล้วขอขอบคุณ อ.พิชญ์ พงษ์สวัสดิ์ที่สนใจตีพิมพ์ความลับสนในวันที่หนูยังหาตัวเองไม่เจอ, อ.เดชา ตั้งสีฟ้าผู้ที่รับปากว่าจะรออ่านงานนี้ตั้งแต่วันที่ป็นได้แค่เค้าโครงไม่กี่แผ่น, อ.ชัยวัฒน์ บุนนาคทุกครั้งที่ได้เดินผ่านมักจะบอกกับหนูว่า"สู้เวีย"เสมอ และขอบคุณน้ำใจเพื่อนๆ สตรีศึกษารุ่น 2 ทุกคน และกลุ่มสัมตำวังหลัง

ที่แทน ฟีนิก บุ่ม ต่อม มด พีติก โดยเฉพาะที่อ้วนกับที่ต้อย ที่สาวผู้ซึ่งรอคอยจะเห็นเอ็นท์ที่มีความ
สุขเสียที หลังจากที่ต้องทนเห็นน้องคนนี่จมอยู่ในวังวนเห็นความโศกมานาน จนแทบจะไม่เคยคิด
ว่าจะปลดความเศร้านั้นได้อีกแล้ว อยากบอกพี่ว่ามันเป็นฟ้าหลังฝนที่งดงามจับใจ พี่ต้อย..หนูรักพี่
สาวคนนี้นะ พี่ใช้ความละเอียดอ่อนเป็นยาสมานแผลที่ดีที่สุด ที่เยียวยาฉันด้วยทุกสิ่งที่จะทำให้เอ็นท์
ดีขึ้นได้ ขอขอบคุณรินระกอลพี (แม่กอลพีด้วยที่หมั่นคอยโทรมาถามไถ่ให้กำลังใจเสมอ) จำได้ไหม
เราสัญญาไว้ว่า ขอให้เราได้หายไปจนกว่าจะเรียนจบ และเราจะกลับมาเป็นเพื่อนคนเดิมที่เชื่อมั่น
ในตนเองเข้มแข็ง และจะไม่ยอมปล่อยให้ความเจ็บปวดในวันนั้นมาหลอกหลอนคราความเป็นเรา
ได้อีกต่อไป 'เรากลับมาแล้วเพื่อนรัก'

อยากขอบคุณมิตรภาพที่แสนจริงใจ ห่วงชิบยามาแล้ว...น้ำยาหยอดตา น้ำหมึกใน
เครื่องพิมพ์ น้ำมันรถมันน้อยกว่าน้ำใจที่หญิงมีให้เรานะ เราซาบซึ้งใจมากจริงๆ ก็ขอบนิธิ...หมอดู
empowermentประจำตัวคนใหม่ของเรา ดูไปด้วยเสริมสร้างพลังใจไปด้วยจะไปหาที่ไหนได้แบบนี้
และยังเป็นคนที่สอนให้เราคิดอย่างเต๋ว่า บวกลบ=0เสมอ ธรรมชาติของความปล่อยวางในตัว
เพื่อนทำให้เรารู้สึกสบายใจทุกครั้งที่ได้คุยกันเพราะเหมือนความปล่อยวางนั้นทำให้หัวใจเพื่อน
อย่างเรามีอากาศถ่ายเทในใจมากขึ้น ขอขอบคุณพี่ผู้เป็นกำลังใจแรงใจให้เสมอมา พี่ช่วยเหลือ
หนูมากจริงๆ ขอขอบคุณพี่ใบ พี่จุ่มและแดงที่เอื้อเฟื้อหลายอย่าง และที่ขาดไม่ได้ขอขอบคุณผู้หญิง
23 คน(ผู้ชาย 2คน)ที่ช่วยเป็นเสียง (being voice) ในงานชิ้นนี้ บางครั้งที่ฉันนั่งเสียวๆ แต่นักเรียน
หญิงพูดว่า "ที่เอ็นท์เป็นไรเหนื่อยหรือ ถ้าพี่จบพวกหนูจะไปงานรับปริญญาของพี่นะ" ไม่ว่าจะวันที่
ฉันรับปริญญาจะมีน้องๆ หรือไม่ก็ตาม แต่ประโยคนี้ทำให้คนที่ใช้ 'ใจ' ในการรับรู้เรื่องราวบนโลกนี้
ด้วยความรักความละเอียดอ่อนอย่างฉัน แทบจะร้องให้อยู่ตรงนั้น ท้ายสุดแล้ว ฉันขอขอบคุณ
ครอบครัว "ชื่นประจักษ์กุล" ความรักที่พ่อแม่มีให้ แม้จะไม่ได้เห็นด้วยในสิ่งที่ฉันทำก็ตาม และแม้
ว่าฉันจะไม่ไ้ลูกที่ได้ตั้งใจมาแต่ไหนแต่ไรแต่ก็พยายามจะเป็นลูกที่ดีเท่าที่จะเป็นให้ได้

จวบจนวินาทีสุดท้ายนี้ที่ฉันกำลังเดินทางออกจากสตรีศึกษาธรรมศาสตร์ แต่รอบข้าง
ตัวของฉันยังมีกองหนังสืออีกหลายตั้ง มีผู้หญิงอีกมากมายที่ยังรอคอยให้ฉันทำความรู้จักแจกแจกเช่น
เธอคนแรก...กว่าจะรู้ตัวอีกครั้งฉันพบว่า ไม่มีจุดหมายปลายทางที่สิ้นสุดสำหรับฉันอย่างแท้จริงใน
หนทางของสตรีนิยม เพราะฉันมีรักที่จะให้และพร้อมที่จะเรียนรู้ด้วยหัวใจ ด้วยชีวิตของตนเอง
ตลอดไป

จอมัญดา ชื่นประจักษ์กุล

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

พ.ศ. 2548